

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan sredi, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 30 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se p 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Ruski nazori.

„Slavjansko blagotvornostno občestvo“ v Petrogradu začelo je v oktobru izdajati svoja „Izvestija“, in ta časopis prinesel je v prvi številki članek, pisan po znanem slavjanofilu A. Kirijejevu. Naše tiskovne razmere neso take, da bi ponatisnili ves članek, vendar pa si drznemo, posneti glavnejše in zanimljivejše stavke, ker je vsekakor koristno poznati nazore in ideje, ki so si osvojili merodajne kroge v mogočnej sosednji državi.

„Idejala, katerima se uklanja vsa Rusija,“ piše omenjeni list, „sta pravoslavje kakor skupnost vseh etičnih, in samodržstvo, kakor izraz vseh političnih vzgledov ruskega naroda. Ta dva idejala sta nerazločljivo in organsko zvezana z rusko narodnostjo, in teh idejalov drži se slovansko blagodejno društvo.“

Kristijanska vera v njenej vzhodnji obliki je najdražji idejal ruskega naroda, dražji kot vse na svetu. Ona je tesno zvezana z našo tisočletno zgodovino in glavni pogoj vsega npravstvenega življenja ruskega naroda. Pravoslavna cerkev je verna podpora državi, in v Rusiji ne more nastati nikako sovražstvo mej cerkvijo in državo, kakor na zapadu. Ruski človek je najprej veren sin pravoslavne cerkve, potem še le Rus. V čisto posvetnih zadevah nagovarja Rus narod z besedo pravoslavni, ne pa državljani. Cerkve ločiti od ruskega naroda ni moč. — Če tudi mi trdno verujemo v organsko zvezo mej Rusijo in pravoslavno cerkvijo, vendar ne oznanujemo verske netrpimosti in nečemo nikogar siliti v pravoslavje in tudi ne pomanjšujemo dostojnosti in zaslug onih podanikov ruskega carja, ki neso pravoslavni.

V samodržstvu vidimo ono silo, ki je zbrala razdrobljeno Rusijo, osvobodila jo od mongolskega iga, premagala vse druge sovražnike Rusije ter

povzdignila jo na prvostopno slovansko državo in zaščitnico njenih manjših sester. Samodržstvo je najboljša državna oblika za Rusijo, ker je globoko ukoreninjena v ruskem narodu, kar je glavni pogoj uspešnega in plodotvornega delovanja vsake vlade. Mi ne želimo pomanjšanja samodržstvene oblasti, pač pa njenega ukrepljenja s tem, da bi se bolj oprla na rusko zemljo in ruski narod. Ruski narod ne želi spremembe sedanje državne oblike, a le, da bi njegove potrebe bile znane carju. Rus ljubi carja kakor svojega očeta, in kaj more storiti zanj samodržstvo, pokazalo je z osvobojenjem kmetov.

Samodržstvo je tesno zvezano z rusko narodnostjo, glavnim faktorjem ruske države. Mi cenimo najmanjše posebnosti, ki dajejo našemu narodu delni značaj in svojstveni tip. Po naših mislih prizadevanje, ohraniti narodnost, nikakor ne ovira doseči visoko stopinjo občečloveškega razvitja. Mi nikakor ne mislimo, da bi Rus, Anglež ali Nemec moral ostreiti svoj posebni značaj, da postane izobražen in razvit človek; a mislimo narobe, da se občečloveška izobraženost more ucepiti samo silnemu in zavednemu narodu, a ne oslavljenemu, že zgubivšemu svoj značaj. Ali sta mari Puškin in Žukovskij, ki sta se povzdignila do najvišjih vsečloveških idejalov, nehala biti Rusa? Ali mari prvaki slovofilstva: Homjakov, Samarin, Tjučev ne zaslužijo imena izobraženih ljudi? Ali je mari pri nas mnogo ljudi, ki bi se mogli meriti z njimi z globokomišljenostjo, vsestranskim znanjem in estetičnim razvitjem?

Samo tisti narod, ki čuti in se zaveda svoje individualnosti, kateri ima določeno fiziognomijo, ima bodočnost in zamore igrati kako rolo v življenji človeštva, kajti tak narod zaupa v samega sebe in je sposoben k energičnemu delu.

Pa porekó nam, da tako silno čuvstvo samobitnosti vzbuja neko prevzetno sovražnost do osta-

lega človeštva? — Nikakor ne. Čuvstvo samobitnosti ni čuvstvo povišanja samega sebe nad drugim. Res je, da narod, ki pozna svojo individualnost, in jo ceni, ni pripravljen vzprejeti posebnosti drugih narodov in hlapčevski posnemati njih življenje: pa ta samobitnost nikakor ne ovira uživati plodov prave kulture. Istine, do katerih se je popelo človeštvo od najstarejših časov do danes, so neizprazljiv zaklad vseh, pa iz tega zaklada moramo izbirati to, kar je večno, ne pa to, kar je minljivo.

Ker priznavamo narodnosti tako važno značenje, ne moremo, da ne bi sočustvovali s temi plemeni, katera so nam sorodna po krvi; to čuvstvo je naravno in zakonito.

Čudno bi bilo, da bi se ustavilo to čuvstvo kakor na povelje na mejah, ki nas ločijo od drugih držav, za katerimi pa bivajo narodi, ki so nam sorodni po veri in krvi. Mi ne moremo biti ravnodušni do tega, kar se godi za temi mejami. Mari dva brata, ki sta po kakem slučaju postala podložna raznih držav, nehata biti brata? In ko bi jeden teh bratov bil prodan v sužnost, bi mari potem nehal biti brat tega, ki je ostal svoboden? Ali bi se svobodni mari ne smel zanimati za to, kaj delajo z nesrečnežem, kako mu gre, ali trpi, ali sme živeti, moliti in učiti svoje otroke po svoje, ali se mu to zabranjuje?

Nadalje dokazuje pisatelj tega članka, da panslavisti ne pospešujejo nihilizma in ga tudi pospeševati ne morejo, ker nihilisti spodkopujejo vse, kakor samodržstvo, pravoslavje, kar je panslavistom sveto in drago.

„Nam očitajo,“ piše dalje: „ako ne služite nihilističnim idejam, pa anarhiji, ker vznemirjate z umetno agitacijo slovanske narode drugih držav, ki so zadovoljni s svojo usodo in s svojimi vladami. Vaš program je sicer pošten — pravijo — pa vi z njegovo

LISTEK.

Dubrovski.

(Povest A. S. Puškina, poslovenil J. P.)

Deveto poglavje.

(Dalje.)

Sluge začeli so raznašati krožnike po činih; kadar neso dobro vedeli, ravnali so se po Lavaterjevih hipotezah in skoro nikdar se neso motili.

Kirila Petrovič gledal je veselo svoje pirovanje, in radoval se je sreče gostoljuba.

Zdaj se je pripeljal na dvorišče voz z šestimi upreženimi konji.

„Kdo je to?“ vprašal je gospodar.

„Spicín, Anton Pafnutjič,“ odgovorilo je nekaj ljudi.

Duri so se odprle — in Anton Pafnutjič, debel, kakih petdeset let star mož, z okroglim kozavim obrazom in s trojnim podbradkom privahil se je v obednico, klanjajoč in smejljajoč se, ter premišljujoč, kako bi se opravičil.

„Jedne vilice, nož, krožnik in prtič semkaj!“ zaklical je Kirila Petrovič: „Pokorno te prosim, An-

ton Pafnutjič, usedi se in povej, kaj to pomeni: pri maši te ni bilo, in pojedino bil bi skoro zamudil? Kaj takega ne bi bil pričakoval od tebe: ti si po-božen, in tudi dobre jedi čišlaš.“

„Oprostite,“ odgovoril je Anton Pafnutjič, utikajoč prtič v gumbovo luknjo svoje grabaste suknje: „prosim, oprostite gospod Kirila Petrovič, jaz sem se dosti zgodaj podal na pot, pa nesem še prešel deset vrst, ko mi je počila šinja na kolesu — kaj sem hotel? K sreči ni bilo daleč od vasi; da smo prišli v vas, poiskali kovača in popravili vse, minulo je ravno tri ure — nič se ni dalo pomagati. Peljati se po bližnjici čez „Kistenjovski“ gozd se nesem upal, in naredil sem ovinek.“

„Ehe,“ pretrgal je besedo Kirila Petrovič: „ti tedaj nesi hrabrec: kaj se bojiš?“

„Kako bi se ne bal, dragi moj, Kirila Petrovič, pomislite Dubrovskega — kajti hitro lahko prideš njemu v kremplje. On je korenjak, ki se nikogar ne ustraši in nikomur ne odpusti, a mene bi s kože djal.“

„Zakaj pa tako odlikovanje?“

„Zakaj, dragi Kirila Petrovič? Za pravdo pokojnega Andreja Gavriloviča. Ali nesem jaz, vam na ljubo, to je po svojej vesti in pravici spričal, da

Dubrovski poseduje Kistenjovko brez vsake pravice, a le po vašej milosti? In pokojnik (Bog mu daj nebesa!) mi je obetal po svoje zmeniti se z menoj, a sinček bo držal besedo svojega očeta. Do zdaj me je Bog varoval, oropali so mi samo jedno žitnico, a kmalu se bodo lotili moje hiše.“

„A v hiši imeli bodo veselje,“ opomnil je Kirila Petrovič: „čaj, rudeča pušica je nabita.“

„Ne, dragi moj, Kirila Petrovič; bila je polna, a zdaj se je čisto spraznila.“

„Nikar ne lagaj, Anton Pafnutjič. Mi poznamo tebe: kam bodeš pa ti zapravlil? Doma živiš slabši kakor svinja, nikogar ne vabiš v gosti, svoje kmete odiraš, — in samo na kup spravljáš.“

„Vi se vedno šalite, oče, Kirila Petrovič,“ mrmral je Anton Pafnutjič smeje se. „Bog ve, da sem ubožal,“ in Anton Pafnutjič zataknil je gospodsko šalo gospodarjevo z debelim kosom ribje pastete.

Kirila Petrovič ga je pustil v miru, in obrnil se je k novemu predsedniku okrožnega sodišča, ki je prišel k njemu v gosti in sedel na drugem konci mize poleg učitelja.

„No, gospod predsednik, pokaži nam svoj pogum; ujami nam Dubrovskega.“

napačno izpeljavo dosežete ravno nasprotno, kar želite. V vojski za osvobojo Slovanov stali ste na strani puntarskih podložnih turškega sultana. Meji vašimi prostovoljci, ki so šli umirat za sveti križ in zatirane brate, bilo jih je mnogo, ki so zasledovali čisto druge smotre in, videč v vašem delu upor, veselili se neso vašega namena, a sredstev, katerih ste se poprijeli. Vi pravite, da se potezate za zakon, za samodržstvo; ali mari neso bili puntarski Slovan zakoniti podaniki sultana? Če so tudi res zatirali te vaše brate po veri in krvi, pa zatirali so jih njih zakoniti vladarji. Vi ste tedaj simpatizovali z revolucijo, in ste tedaj puntarji, anarhisti.“

„Mi nismo prouzročili te vojne, in jo tudi prouzročiti ni bilo v naših močeh. Gibanje se je začelo v Hercegovini in razširilo se je po Srbiji, pa to ni bilo delo naših rok, in tudi Rusija ni izvela nobene koristi iz te vojne.“

Da smo podpirali ustajo, kolikor je bilo v naših močeh, in simpatizovali z njo, tega ne tajimo. Ali mari drugi narodi ne delajo ravno tega? Mari neso Madjari dovolj očitno izrazili sočuvstvo Turkom, ali se Peštanski dijaki neso bratili s turškimi zofti? Mari se neso leta 1863. Avstrijci in Prusi potegnili za zatiranje Nemce v Schleswig-Holsteinu, če tudi se Nemcem pod dansko vlado ni tako hudo godilo, kakor Slovanom pod Turki? Zakaj bi pa Rusom bilo prepovedano sočuvstvovati s svojimi brati? Zakaj naj bi se nam zabranjevalo, kar se drugod hvali? Gromovite besede nas ne smejo motiti, če so lažnjive in brez vsakega smisla! Ustaja Slovanov proti Turkom se ne da primerjati z nikakim puntom nihilističnega značaja; kajti potem morali bi biti Dmitrij Donski, Aleksander Tverski in Ivan III. ustaši! Ali mari neso bile „zlate horde“ zakoniti vladarji? Ali mari njih vladanje ni bilo posvečeno s časom in pripoznano od vseh ruskih knezov? Tedaj bi morali biti naši osvoboditelji od tatarskega iga tudi puntarji!“ (Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 14. novembra.

Danes se skoro gotovo delegacija končati. Jutri bode imela samo ogerska delegacija še jedno sejo, v kateri se bodo potrjeni sklepi javno promulgirali. — V prvič, od kar obstoji institut delegacij v Avstriji, se je večeraj vojskino budget dovolil brez vsake debate. Samo pri okupacijskem kreditu se je bil unel razgovor mej delegatom Msg. Pflügel-om, ki je izrazil nekatere pritožbe bosenskih katoličanov, in mej državnim finančnim ministrom pl. Kallay-em, kateri je poudarjal strogo enakopravnost vseh veroizpovedanj v okupiranih pokrajinah.

Filipović še vedno ni imenovan hrvatskim banom Zavoljo slabega zdravja se baje pro-

tivi prevzeti tako težavno in odgovorno mesto. Mero-dajni krogi v Zagrebu želé, da se kraljevi komisarjat vzdrži, ako Filipović ne bi prevzel banstva; Tisza pa baje s tem ni zadovoljen, ker se boji, da ne bi hrvatski državni poslanci izostali iz zbornice, ali pa celo mandatov ne odložili; to storiti so neki pretili, ako se do 20. t. m. ban ne imenuje. — Vsa stvar je jako zamotana na obeh straneh. Jedni celo trdijo, da hrvatskih poslancev nikjer več ni, ko je deželni sabor suspendiran in ga torej faktično ni.

Vnanje države.

Oblastva srbskih okrajev Boljevac in Banja izdala so tiralice (lovilna pisma) proti četovodjem ustašev, kateri so baje že povsod premagani. Tiralica proti načelniku razpuščenega centralnega odbora radikalcev, Nikoli Pašiću, slóve: „Nikola Pašić, inženir, rojen v Zajčariji, se obdolžuje soudeležitve veleizdajskega podjetja ter bi se bil imel vsled sodnega ukrepa s 25. dne oktobra (starega računa) zapreti. Ker pa se je z begom odtegnil iz vedenju tega sklepa, naroča se vsem redarstvenim oblastvom, da ostro pazijo nanj ter, ako ga zasačijo, dovedó semkaj.“ Izmej ustaških četovodij so nekateri pobegnili čez bolgarsko mejo, ponajveč pa se jih je udalo kraljevski vojski. Izredno sodišče prične vsak čas svoje posle. Doslej je samo radikalna „Samouprava“ prenehala izhajati. — Kralj Milan poklical je bil načelnike liberalnega odbora, Jovana Ristića ter senatorja Radivoja Milojkovića in Alimpija Vasiljevića pred se v svoj konak, ter jim je priporočal strogo korektno postopanje. Povabljeni so poudarjali svojo lojalnost proti dinastiji in zagotavljali, da se ne odmaknejo ni za las od pota, kojega jim propisuje udanost do kralja.

Polkovnik baron Kaulbars je došel v bolgarsko prestolnico ter je imel takoj štiri ure trajajočo konferenco s knezom Aleksandrom. S to in jednaskimi konferencami se hoče v okom priti potrebi, da se jasno in točno označi delokrog in stališče ruskih oficirjev nasproti knezu, glavarju države. Dozdanji bolgarski vojni ministri neso bili odgovorni ne knezu niti sobranju; oni so izvajali povelja, došla jim neposredno ali pa po ruskem zastopniku v Sredci iz Peterburga. To se hoče v bodoče zabraniti, kajti po členu 11. bolgarske ustave je v miru in ob vojni knez vrhovni načelnik vsej vojski. — Iz Sofije se odločno zanikuje, da bi bil knez Aleksander vele-vlastim poslal spomenico, v kateri se pritožuje, da je Rusija prelomila Berolinsko pogodbo. Knez in ministri bodo obravnavali nasvete barona Kaulbarsa, kojega misijon je jako mirnega značaja, ter je upati, da se bode vprašanje o ruskih oficirjih kmalu ugodno rešilo. — Knez Aleksander je odredil, da se imajo v okraji Vidinskem pribegli srbski ustaši razorožiti, oni pa, kateri nameravejo zbirati čete, da se imajo zapreti. Revolucionarne elemente je ukazal dejati pod policijsko nadzorstvo, mirnim izseljencem pa zagotoviti brambo bolgarske postave, ter jim deliti živež ob državne stroške.

Včeraj je došel ruski minister vnanjih stvari, pl. Giers, v Berolin, ter se poda danes h knezu Bismarcku v Friedrichsrue. Ruskim listom se je baje zaukazalo, da ne smejo priobčevati huj-skajočih izrazov, kateri bi utegnili kaliti dobre odnošaje s sosednimi državami. — „Novoje Vremja“ in „Novosti“ poudarjati, da je Luther-ova sve-

čanost slavnost vsega omikanega sveta. Povsod, kamor je prodrla luč filozofije in je toleranca poglala svoje korenike, zamore ta slavnost vzbujati le jasne misli in dobrodejne čute.

Iz Berolina poroča se brzojavno v 13. dan t. m.: Giers bil je od cesarjeviča vzprejet, imel dopoldne daljši razgovor z grofom Hatzfeldom in bil pozneje pri cesarji pri obedu. Iz Friedrichsrue odpotuje Giers na ravnost v Montreux.

Dopisi.

Od Savinje 11. novembra. [Izviren dopis.]

„Slov. Narod“ je že poročal, da se bo 4. t. m. vršilo slovesno odlikovanje velezasluženega in vrlega narodnjaka g. Gašparja Šorn-a, župana v Grajskej Vasi, s srebrnim križcem s krono; tudi je objavil že kratko poročilo. Dovolite vender, da se tudi jaz oglasim in nekoliko popolnim pri nas redko slavnost.

Dné 3. t. m., na predvečer slavnosti, naznanjali so zvonovi in streli iz možnarjev pomen prihodnjega dneva, vrli vaščanje pa so z zastavami in zelenjem tako lepo svoje hiše okrasili, da je človek pozabil, da je v neznatnem in ne posebno bogatem selu, čegar prebivalci so brezizjemno kmetskega stanu. Okoli sedme ure pričela se je razsvetljava in serenada; vaška prav dobro izurjena godba obhodila je najprvo vas, mej tem, ko se je na bližnjem holmcu umeteljni ogenj užigal, potem pa je zaigrala godba pred hišo slavljenčeve dva komada, a ljudstvo ga je z navdušenimi živio-klici pozdravljalo.

Drugi dan okoli 9. ure začelo se je ljudstvo zbirati, in prihajati so jeli gosti iz raznih krajev in odličnih krogov, tako da smelo trdim, da je bilo vsega ljudstva blizu 3000. Ob 11. uri čital je domači župnik slovesno sv. mašo, pri kateri je oktet Celjskih čitalničnih pevcev z znano preciznostjo pel; po dokončanej službi Božji je pa g. namestniški svetovalec po primernem nagovoru izročil križec odlikovancu. Na to se poslednji ves ginjen v jako dovršenem govoru zahvali Nj. Veličanstvu, g. namestniškemu svetovalcu in konečno tudi zbranim soobčanom za tako lepo izkazano mu east. Ko ga še v imenu c. kr. okrajne sodnije pozdravi g. pristav Toplak, slavi ga konečno v jedrnatem govoru starosta „Savinjskega Sokola“, g. Lipold, kot unetega narodnjaka, vsekdar odločnega boritelja za narodno stvar, kateri si je pri svojem delovanju znal pridobiti simpatije ne samo svojih političnih somišljenцев, ampak tudi spoštovanje svojih nasprotnikov.

S tem je bil oficijalni akt končan, kateremu je sledilo občno razveseljevanje zbranega ljudstva, mej tem, ko so se dostojanstveniki, bližnji sorodniki in prijatelji odlikovančevi udeležili vkupnega obeda v gostoljubnej hiši g. Šorna, pri kateri seveda ni manjkalo vsakovrstnih napitnic, od katerih ste bile po odlikovancu na Nj. Veličanstvo, in po g. dekanu Bohincu odlikovancu napiti zdravici posebno navdu-

Predsednik se je prestrašil, poklonil se, zasmehljaj se in zajecel nazadnje: „potruditi se hočemo, vaša prevzvišenost.“

„Hm! potruditi se hočemo. Davno se že trudite, pa še zmirom nič ni.“

„Res je to, vaša prevzvišenost,“ odgovoril je popolnem zbezan predsednik.

Gosti so se zasmejali. „Ljubim fanta radi odkritosrčnosti,“ rekel je Kirila Petrovič. „Pa škoda je pokojnega predsednika Tarasa Aleksejeviča: ko ne bi bil on zgorel, bilo bi po okolici že vse mirno. A kaj se sliši o Dubrovskem? Kje so ga videli poslednji pot?“

„Pri meni, Kirila Petrovič,“ odgovoril je debel ženski glas, „prošli torek je kosil pri meni.“

Vsi pogledi so se obrnili v Ano Savišno Globovo, jako priprosto udovo, katero so vsi ljubili zaradi njenega dobrega in veselega značaja. Vsi so bili radovedni, kaj bo povedala.

„Povedati moram, da sem pred tremi tedni poslala oskrbnika na pošto s pismom na mojega Vanjušo. Jaz sina ne razvajam, in ga tudi ne morem, ko bi ga tudi hotela; pa vi sami veste, da se gardin častnik mora dostojno postaviti, in jaz delim z Vanjušo svoje dohodke. Poslala sem sinu 2000 rubljev, četudi mi je Dubrovski večkrat prišel na-

um; pa mislila sem si: mesto je blizu, samo sedem vrst od tod, morda jih bo tja srečno prinesel z božjo pomočjo. Jaz gledam: oskrbnik vrnil se je še le zvečer, raztrgan in peš. Rekel mi je: „Mati, Ana Savišna, razbojniki so me oropali, in malo je manjkalo, da me neso ubili. Sam Dubrovski je bil, hotel me je obesiti, pa prizanesel mi je in spustil me; zato me je pa do dobrega obral, vzel mi je konja in voz.“ Jaz sem skoraj omedlela. Moj Bog, kralj nebeški! Kaj bo z mojim Vanjušo? Ničesar se ni dalo storiti; spisala sem novo pismo, povedala sem mu vse, in poslala mu svoj blagoslov brez vsakega groša.“

„Minul je teden, minulo je štirinajst dnij. Kar se pripelje na moje dvorišče nek voz. Nekak general hotel je govoriti z menoj; vzprejela sem ga. Prišel je k meni kakih pet in trideset let star človek, črnkastega obraza, črnih las, z brkami in brado, pravi portrét Kulneva; predstavil se mi je kakor prijatelj in tovariš mojega pokojnega moža Ivana Andrejeviča; potoval je mimo in ni mogel, da ne bi se oglašil pri njegovej udovi. Pogostila sem ga, s čemer sem mogla, in razgovarjala sva se o tem in onem, nazadnje tudi o Dubrovskem. Povedala sem mu svojo nesrečo. General je zmračil obraz. „To je čudno“, rekel je on, „jaz sem čul, da Dubrovski na-

pada samo bogatine, in deli se z njimi, a ne oropa nikogar do čistega. A ubijalstva ga nikdo ne dolži; morda je tukaj kaka sleparija? Ukažite poklicati vašega oskrbnika!“ Šli so po oskrbnika. Ta je prišel. Ko je zagledal generala, se je zelo prestrašil. „Povejte mi, bratec, kako te je oropal Dubrovski in kako te je hotel obesiti?“ Moj oskrbnik se je stresel in padel je k nogam generalu. „Oče, kriv sem: skušnjava me je zapeljala . . . lagal sem.“ — „Če je tako“, odgovoril je general: „pa povej, kako se je zgodilo, in jaz te bodem poslušal.“ Oskrbnik se ni mogel spomniti. „No, kaj je“, nadaljeval je general: „povej, kje si se sešel z Dubrovskim?“ — „Pri dveh smerekah, milostljivi gospod, pri dveh smerekah.“ — „Kaj ti je rekel on?“ — „Vprašal me je: čegav si, kam greš, in po kaj?“ — „No, in potem?“ — „A potem zahteval je pismo in denar. In jaz sem mu dal pismo in denar.“ — „A on?“ — „No, a on . . . milostljivi gospod, odpustite mi.“ — „Nu, kaj je naredil on?“ — „Vrnil mi je pismo in denar ter je rekel: Pojdi z Bogom, in oddaj pismo na pošto.“ — „Nu!“ — „Oče, kriv sem.“ — „Jaz ti bodem že pokazal, golobček“, zagrozil se mu je general. „In vi gospa, ukažite preiskati njegov kovčeg, in izročite meni tega goljufa, jaz ga bodem že naučil.“ Jaz sem si precej domislila, kdo je bil

šeno vzprejeti. Okoli tretje ure prišli so pevci, pomnoženi z vrlimi pevci „Savinjskega Sokola“, ter pred hišo odlikovančevu zapeli tri pesni, katere je mnogobrojno navzočno ljudstvo z občinim odobravanjem vzprejelo.

To bi bil povrhu popis te slavnosti, kateremu bi samo še dodali, da je vrli „Savinjski Sokol“ tudi to priliko porabil in ljudstvo z navdušenimi govori spodbujal ter na delo klical, kazoč ob enem na uspehe, katere si je v tem kratkem času svojega obstanka pridobil. Slava mu!

Pozno v noči končalo se je splošno razveseljevanje in mora se Grajščanom na čast reči, da se najmanjši nered ni dogodil, kar se ima v prvej vrsti zahvaliti v resnici previdnemu in vse hvale vrednemu delovanju slavnostnega odbora, kateri je pokazal, da se sme glede aranžiranja marsikateremu gosposkemu odboru v vzgled staviti; v drugej vrsti pa občanom sploh, kateri se neso bali truda niti stroškov, da dostojno pokažejo spoštovanje svojemu županu, diki Savinjske doline. Naj vzprejmejo po tej poti v imenu navzočnih gostov pristrčno zahvalo in zagotovilo, da nam bo vsem prijazno selo Grajska Vas v prijetnem spominu ostalo.

Iz Litije 12. novembra. [Izv. dop.] Vsaka vas, vsaki najmanjši gorski kotiček poskrbel si je v novejšem času gasilno pripravo, ako ni imel pripomočkov in prilike, da si omisli tudi svojo požarno brambo. Vsakdo si lahko misli, kako žalostno je, ako človeka nesreča zadene, da mu to malo, kar ima, nesrečen trenutek, sila ognja pokonča. Res hvala Bogu, dobri sosedje pomagajo, rešijo kolikor mogoče. Ali kdo bode tudi zameril sosedu, ako vsekdar ne pomaga; saj je ob enem tudi njegovo imetje v nevarnosti. Toda pogosto bi tudi rad in po moči pomagal; ali kako hoče, ako ni priprave, ako ni brizgalnic in ne drugih prepotrebni pripomočkov? Tedaj mu nikakor ni mogoče. Tu pri nas v Litiji ni najmanjšega jednacega pomočka. Res je jedna, gotovo tudi še iz Valvazorjeve dobe, stara in popolno nerabljava gasilnica, sicer štirikolna, ali pri tem tudi vsa črviva s prodrtim kotlom. S to brizgalnico je pa tudi vsa ognjeglasna naprava našeta. Bog obvaruj, ko bi se unelo: pogorelo bi vse in še le pri zadnji hiši bi se zamogel ogenj zadušiti. Koristno in potrebno bi bilo, da bi se napravila postava, ki bi občinam nalagala ustanovitev in napravo ognjegasilnih priprav. Poleg tega bi se pa morale tudi občine za to kaj brigati. Pred vsem pa občine, kakor je naša občina, ki stoje, ali hočejo biti drugim v izgled. Prva skrb občin mora na vsak način biti, da skrbe za varnost občanov, da preskrbe potrebnega, da se vsaka najmanjša nezgoda brzo odvrne. Naša občina bode gotovo z veseljem pripomogla, ako se v tej zadevi kaj začne.

Tudi še drugo ne manj nujno in koristno reč bi vam danes na srce položil, in to je, da nam po-

njega prevzvišenost; nič mi ni bilo treba govoriti z njim. Kočjaža sta privezala oskrbnika na kozla, denar so našli; general je kosil pri meni, potem je pa odpotoval in odpeljal oskrbnika seboj. Oskrbnika so našli drugi dan v gozdu privezanega k hrastu in odrtega kakor lipo“.

Vsi so molče poslušali pripovedovanje Ane Savišne, posebno gospodične. Mnoge so na skrivnem čislale Dubrovskega, videč v njem romantičnega junaka, posebno Marija Kirilovna, vročerkvna sanjariča, napojena s tajnostnimi strahovi Ratcliffa.

„In ti, Ana Savišna, misliš, da je bil pri tebi sam Dubrovski?“ vprašal je Kirila Petrovič. „Jako se motite. Ne vem, kdo je bil pri tebi v gostih, a sam Dubrovski ni bil.“

— Kako, milostljivi gospod, da ne Dubrovski? A kdo drugi, kakor se on vozi po cestah, ustavlja potnike in jih preiskuje?

„Ne vem, a Dubrovski ni bil. Jaz sem ga poznal, ko je bil še otrok; ne vem, ali so mu porčneli lasje, a takrat bil je kodrast belolas deček; pa za gotovo vem, da je Dubrovski pet let starji, kakor moja Marička, in da tedaj nema pet in tri deset let, nego samo kakih tri in dvajset.“

(Dalje prih.)

skrbite zdrave pitne vode. Nemamo ga vodnjaka, nemamo dobrega studenca. Nikakor ne more taki občini kot je naša zadostovati oni virek za županovo hišo, kjer mora človek čakati, da se nakaplja liter vode, cel četrt ure. Nič bolji ni oni pri cerkvi. Oni studenec sredi vasi pokazali so nam popolno rudarji. Dokler neso pričeli nad izvirom kopati, imeli smo saj tu nekoliko zdrave pitne vode; ali kar kopljejo in nam v strugo jamsko šaro usipljejo, ni več za rabo. Ako natočiš posodo te vode in jo pustiš nekoliko časa stati, napravi se na dnu posode polno blata. S tako vodo ne moremo zadovoljni biti. Rudarsko vodstvo pokazalo nam je, da bi se znalo temu s čiščenjem pomagati. Toda pred vsem mora ono vodo celega studenčka čistiti in sicer koj pri izviru. Zaradi tega mora se vsa voda v čistilnik speljati, in potem po primernih cevih, ne pa po taci, ki so jih sedaj položili, v zbiralni čistilnik napeljati. Prvi čistilnik moral bi se koj pri izviru nastaviti. Občina morala bi pri tem strogo paziti, da se čistilnik vsako leto z novo čistilno tvarino napolni, da dobimo že zdrave čiste vode. Ob enem bilo bi pa zelo priložno, da se nam ta voda na trg napelje, da nam je ne bo tako daleč in odročno hoditi zajemat. Vi občinski možje, tudi to bode vaša naloga! Tudi tu vam je skrbeti! Ni vam to težavno speljati, saj rudarsko vodstvo mora skrbeti, da občine ne krati v nobenem oziru, tedaj tudi ne, da nam zdravo vodo pokazi. Ono mora brzo skrbeti, da dobimo vodo, ki nam ne bode več škodovala. Ob enem poskrbite pa vi, da dobimo to vodo v trg. Energično stopite na delo, pomočke imate. Prisilite rudarstvo, da svojo silno dolžnost spolnuje; upam, da se ne bode branilo. Hvaležen vam bode ves trg.

Tudi bi bilo potrebno za Savskim bregom pre-skrbeti prepotrebno ograjo. Kako lahko zagazi človek posebno v temnej noči, ako preblizu strani gre, to je, ako se vednega blata ogiblje. Kako bi si zamogel v takej nesreči ob velikej vodi pomagati? Poskrbite tudi to potrebno napravo, upam da občinska blagajna toliko premore, da to brzo napravite.

Sklepom naj omenim le še slabe tržne razsvetljave. Tri svetilnice na treh glavnih hišah Litije so prava ironija tržne razsvetljave. Ne, da bi se te svetilnice pravilno prižigale temne večere, da bi se saj nekoliko boremu občinstvu trg razsvetlilo, marveč prižigalec prižge je le večere, kadar se mu poljubi, ako ne one, kadar ni njegova glava razsvetljena. Ali bi ne bilo umestno, ako bi priredili še par svetilnic, postavim pri sodnji in pošti, in ako bi potem tudi pazili, da se pravilno prižigajo? Toliko v premislek.

K—.

Domače stvari.

— (Z Dunaja) poroča se nam iz precej zanesljivega vira, da namerava trgovinski minister v bodočem zasedanju državnega zbora predložiti zgradbo dolenjske železnice iz Krškega, oziroma Vidma do Rudolfovega. Ako se ta vest uresniči, dobé Dolenjci vsaj nekaj, kajti temeljito pomagano jim bode le tedaj, kadar se otvori železnica iz Ljubljane na Dolenjsko.

— (Posnemanja vreden vzgled domoljubja.) Ljubljanska gospica poslala je blagajniku „Narodnega doma“ dve poštno-hranilni karti, polepljeni z markami, v skupnej vrednosti 1 gld. Če se pomisli, da si je neznana ta domorodkinja brž ko ne morala drugod pritrgovati, da je kupovala hranilne marke, spozna se še le prava vrednost tega njenega daru.

— (K otvoritvi českega gledališča v Pragi) odpotujeta razen že omenjene deputacije „Sokola“ tudi gg. Ivan Hribar in prof. M. Pletteršnik kot zastopnika „Narodnega doma“ in „Dramatičnega društva“. O udeležbi družih korporacij še ni nič gotovega.

— ((Banket), odlikovanemu g. dru. Dominkušu na čast, bil je sijajen. Vnanjih gostov došlo je 70, čestitajočih brzojavk pa 33. Prvi govor imel je gosp. profesor Lavtar, ki je omenjal izrednih zaslug slavljence kot soustanovitelja „Slovenskega Naroda“, „Matice Slovenske“, „Čitalnice Mariborske“, kot poslanca, in sploh za probujo in raz-

voj slovenskega naroda vedno gorečega in požrtvalnega domoljuba v besede najblažjem pomenu. Po tem govoru podarila je v imenu prisotnih dam mala gospica slavljencu krasen bouquet. Gosp. dr. Dominkuš, zahvaljuje se za izkazano mu čast, poudarjal je v izvrstnem govoru pravičnost naše stvari in napil domovini. Govorili so še gg. dr. Šuc, dr. Mlakar, dr. Radey, dr. Gregorec, notar Veršec, dr. Jurtela in Urbanec. Podrobnega poročila pričakujemo.

— (Krojaški mojstri) zborovali so zadnjo soboto v gostilnici „Pri Maliči“ vsled povabila g. krojaškega mojstra M. Kunca. V jako obilnem številu sešli so se k razgovoru zastran ustanove krojaške zadruge, katera se ima vršiti prihodnjo nedeljo v magistratnej dvorani. Razgovor bil je živahen, odkrilo se je mnogo nedostatkov in napak v obrti, katere odpraviti bode naloga zadruge. V zadevi zadruge sklenilo se je, da je zadruga krojačev pripravljena, ako bi to zahtevala obrtniška oblast, vzprejeti v svoj krog rokovičarje in krznarje. Število odbornikov broji naj, ako ostane zadruga samo za krojače, sedem udov; ako se pa združijo prej navedene obrti, devet udov. Vršila se je potem volitev za poskušnjo in postavili so se kandidatom za odbor zadruge gg: M. Kunc predstojnikom, F. Eder namestnikom, M. Benda, M. Končar, J. Reichmann, J. W. Strecker in L. Šumi odborniki.

— (Veščaki), katere imajo zaslišavati c. kr. okrajne sodnije l. 1884. pri obravnavah zaradi železnične razsvetlitve (ekspropriacije), imenovala je c. kr. deželna nadsodnija v Gradci sledeče gospode za Spodnje Štajersko in Kranjsko: Ludovik Baltzer, arhitekt v Mariboru; Franjo Grohman, posestnik v Mariboru; Julij Pogačnik, rudniški vodja v Celji; Ivan Petriček, logar in zasebnik v Celji; Ignacij Šnideršič, lekar in posestnik v Brežicah; Anton Smerekar, civilni inženir in posestnik v Sevnici; Fran Witschl, deželni inženir v Ljubljani; Vaclav Stedry, umirovljeni c. kr. nadinženir in posestnik v Ljubljani; Ivan Duffé, mestni inženir v Ljubljani; Fran Kotnik, tovarnar in posestnik na Vrdu pri Vrhniki; Ignacij Marko Jelovšek, tovarnar in posestnik na Vrhniki; Leopold Dekleva, mlinar in posestnik v Bujah, okraj Postojina; Matej Premrl, posestnik na Ubelskem, okraj Senožeče; Fran Kavčič, posestnik v Št. Vidu, okraj Vipava; Vinko Mali, mlinar, usnjar in posestnik v Kranji; Josip Košir, posestnik v Žejah, okraj Kranjski; Ivan Guzel, posestnik v Škofj. Loki; Alfons baron Zois, posestnik na Bledu; Josip Ovin, graščinski oskrbnik v Radovljici; Miha Razinger, poštar v Kranjski Gori; Adolf Obreza, posestnik in trgovec z lesom v Cerknici.

— (Ugovorna obravnava) „Soče“ proti konfiskaciji 39. številke, ki je bila v 7. dan t. m. pri okrožni sodnji v Gorici, izpala je negativno, zaplenba se je potrdila. „Tout comme chez nous“, razložek je le v tem, da je pri nas prevladala nemščina, v Gorici pa italijanščina. Res, velik čudež bi bil, ko bi se kdaj s slovenskim listom obravnavalo slovenski!

— (Trapisti na Kranjskem.) Trapisti, ki so bili dosedaj v Bistri na Hrvatskem in so zemljo predrago imeli v zakupu (40 gld. za oralo), kupili so graščino Zavrh na Dolenjskem za 40.000 gold. Kupnina poplača se v 20 letnih obrokih po 2000 goldinarjev.

— (Velika dobrotnica.) V Novom Sadu umrla je 26. m. m. Marija Traudafil, ki je vse svoje ogromno premoženje volila blagodejnim namenom. Veliko zemljišče sporočila je za ustanove pravoslavim dijakom na gimnaziji v Novem-Sadu, tako da bode 30 dijakov dobivalo po 500 gld. na leto. Ostalo premoženje volila je bolnicam, cerkvam, sirotiščem. Vsa volila znašajo okoli 700.000 gld.

— (Iz Kranja) se nam piše v 13. dan t. m.: Danes jutraj ob 8. uri nastal je v bližnji vasi Huje v hiši bajtarja Franca Jezerškega ogenj, kateri je pa le streho uničil, ker je naša požarna bramba zelo zelo naglo na mesto požara prihitela, ogenj naglo pogasila in daljne škode obvarovala. Poškodovani bil je pri neki Dunajski zavarovalnici zavarovan.

— (Ponarejeni desetaki) zatrosili so se v Trstu v promet. Ponarejeni so baje tako dobro, da se od pristnih bankovcev razlikujejo samo po bledejši barvi.

— (Povodenj) prouzročila je na Reki veliko škodo. Reka (Fiumara) je tako narastla, da je odnesla šest trdno zidanih hiš. V Jelenji je mnogo posestnikov zgubilo ves svoj imetek, mlini večinoma zrušeni. Papirnica morala je delo ustaviti, ker so vsi stroji, zatvornice in tovarniške naprave poškodovane. Vsled tega je 600 oseb iz okolice brez služka.

Telegram „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 14. novembra. Kakor poroča „Politische Correspondenz“, polastili so se ustaši mesta Knjaževac ter proglasilo začasno vlado. Po dve uri trajajočem boji bili so uporniki premagani. Mesto Knjaževac se je udalo. Tudi v mestu Aleksinci polastili so se ustaši oblasti. Oddelek vojske odrinil je tjakaj.

Dobro mazilo. Vsakršno unetje, trganje po udih, otrpnenje itd. uspešno ozdravi Moll-ovo „Francosko žganje in sol“. Cena steklenici z navodom vred 80 kr. Vaak dan razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. (690—1)

Umrli so v Ljubljani:

8. novembra: Rudolf Kodele, branjevec sin, 4 mes., Poljanska cesta št. 15, za božjastjo.

10. novembra: Jakob Černe, mesarjev sin, 6 mes., Žitni trg št. 1, za božjastjo. — Katar Kušar, hišnega posestnika hči, 17 let, Kolodvorske ulice št. 33, za jetiko. — Oče Burghard, Anton Švinger, umirovljeni gimnazijalni profesor in franciškan, 71 let, Marijin trg št. 5, za otrpnenjem možgan. — Marija Prökl, krznarjeva žena, 42 let, Židovska steza št. 4, za spridenjem krvi.

11. novembra: Marija Košir, gostija, 69 let, Kravja dolina št. 11, za slabostjo. — Rajko Boskovič, črevljarski pomočnik, 29 let, Karolinska zemlja št. 1, za usekano rano. — Marija Zakrajšek, delavčeva hči, 7 1/2 let, Gradišče št. 12, za difteritido. — Pavlina Marjeta Cerček, usmiljena sestra, 26 let, Kravja dolina št. 11, za pljučno tuberkulozo.

12. novembra: Urša Eržen, komatarjeva udova, 87 let, Florijanska cesta št. 42, za oslabljenjem.

V deželni bolnici:

7. novembra: Matija Mežnar, gostič, 58 let, za vodenico.

8. novembra: Janez Cirar, gostič, 83 let, za oslabljenjem. — Janez Peterneš, dninar, 60 let, za travmatično vnetico možgan.

9. novembra: Ignacij Graper, dninar, 30 let, za šenom v glavi. — Ivana Nadrah, kuharica, 28 let, za vnetico trebušne kože.

12. novembra: Fran Verbič, dninar, 51 let, za oslabljenjem.

V vojaški bolnici:

11. novembra: Peter Drešar, infanterist, 23 let, za vročinsko boleznijo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
13. nov.	7. zjutraj	729.34 mm.	+ 4.6°C	sl. sev.	obl.	2.60 mm.
	2. pop.	731.57 mm.	+ 3.4°C	sl. sev.	obl.	
	9. zvečer	733.01 mm.	+ 2.0°C	sl. sev.	obl.	dežja.

Srednja temperatura + 3.3°, za 1.2° pod normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dné 14. novembra t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	96
Rež,	4	87
Ječmen	4	23
Oves,	2	92
Ajda,	5	20
Proso,	5	20
Koruza,	5	40
Leča	8	50
Grah	8	50
Fižol	9	50
Krompir, 100 kilogramov	2	41
Maslo, kilogram	—	96
Mast,	—	88
Špeh frišen	—	66
„ poven,	—	74
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	—	3
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	60
Telečje	—	66
Švinjsko	—	54
Kostrunovo	—	34
Kokoš	—	45
Golob	—	17
Seno, 100 kilogramov	2	5
Slama,	1	87
Drva, trda, 4 kv. metre	6	80
„ mehka, „	4	40

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Dunajska borza

dné 14. novembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld.	70	kr.
Srebrna renta	79	40	„
Zlata renta	94	55	„
5% marena renta	93	20	„
Akcije narodne banke	840	20	„
Kreditne akcije	274	90	„
London	120	85	„
Srebro	—	—	„
Napoi.	9	61	„
C. kr. cekini.	—	73	„
Nemške marke	19	25	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	119	50
Državne srečke iz l. 1864.	100 gld.	171	—
4% avstr. zlata renta, davka prosta.	98	60	„
Ogrska zlata renta 6%	120	20	„
„ papirna renta 5%	86	20	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	85	05	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	115	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119 gld.	25	kr.
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	102	80	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104	75	„
Kreditne srečke	172	—	„
Rudolfove srečke	100 gld.	19	25
Akcije anglo-avstr. banke	120	104	25
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	216	70	„

Javna zahvala.

„Zavarovalnica proti požarnej škodi v Gradci“ izplačala mi je po zastopniku gosp. Rooss-u v Kranji — dasiravno zavarovalne pristojbine plačal nisem — celo zavarovalno vsoto, za kar se najtoplejšje zahvaljujem.

V Terbojah, v 12. dan novembra 1883.

(734)

Janez Ovičaj.

Št. 2586.

(732—3)

Iskavni list.

Alojzij Majer, cigan, blizu 25 let star, srednje postave, temne barve, s kratko, črno, polno brado, je sumljiv hudodelstva umora.

Isti se navadno po svetu klati s tridesetletno ciganko Marijo Breščak in je vedno obožen.

Naprosi se istega zasledovati, ako mogoče prijeti in ga oddati najbližnji sodnji ali žandarmerijski postaji in sploh vsak sled istega naznaniti dotičnim oblastnjam.

C. kr. okrajna sodnija v Kamniku, v 11. dan novembra 1883.

Priznano nepokvarjene, izvrstne

voščene sveče

izdelujejo (652—6)

P. & R. Seemann v Ljubljani.

Tuji:
dné 13. novembra.
Pri Slovci: Bonceji iz železnikov. — Januš iz S. ska. — Wokral iz Šteperke. — Bonceji iz Drážgošč.
Pri Matiji: Lantner z Dunaja. — pl. Hahn iz Gorice. — Steiner z Dunaja.

Vožne liste
nemške in nemško-slovenske priporočila po najnižji ceni
„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani.

Delnice

„NARODNE TISKARNE“

v Ljubljani

kupujejo se po razmerno visoki ceni. Ponudbe na uredništvo ali upravnništvo „Slovenskega Naroda“.

Jaz kupujem raznovrstne

suhe orehove plohe,

potem zdrave orehove herklje (hlode) od 18“ naprej, javorjeve pa od 15“ naprej.

Plačujem jih dobro. Prodajalci naj se mi naznanijo pod adreso

(593—19)

Karl Hofbauer,

fournierfabrika v Tržiču na Gorenjskem.

Hiša

v Hotiški fari blizu železniške postaje Litija, v kateri se je že 10 let kramarilo, daje se z jako ugodnimi pogoji v najem, oziroma se proda.

Natančnejša pojasnila daje o tem Ivan Wankonigg v Litiji. (720—3)

Deželna

Rogaška slatina.

Uspešni lek za želodčne bolezni. Najprijetnejša hladilna pijača. V znanih originalnih in novih elegantnih Bordeaux-steklenicah po 1 in 1/2 litra. Dobiva se v vseh večjih prodajalnicah in restavracijah. Glavna zaloga pri gg. bratih Mayer na Dunaji, Josipu Hoffmann-u v Budapešti, Ertl-u & Krepsch-u v Gradcu in pri vodstvu v Slatini. (109—10)

G. PICCOLI,

lekarnar „pri angelji“, v Ljubljani, na Dunajske cesti,

prodaja:

Rudninske vode.

Carlsbader Mühlbrunn, 1 steklenica	gld.	—40.
Sprudelsalz, 1 steklenica	„	1.—
Franz Josef Bitterwasser, 1 steklenica	„	—26.
Friedrichshaller Bitterwasser, 1 steklenica	„	—35.
Giesshübl-Puchsteiner Sauerbrunn, 1 steklenica	„	—30.
Gleichenberger Constantinquelle, 1 steklenica	„	—25.
Krondorffovski cesarjevičinje Stefanije vrelc za boleznijo želodca, pljuč in grla, 1 steklenica po	„	—24.
Marienbader Kreutzbrunn, 1 steklenica	„	—35.
Meerwasser-Mutterlauge, za pripravo morskih kopel, 1 steklenica	„	—40.
Ofner Rákoczyquelle, 1 steklenica	„	—22.
Preblauer Sauerbrunn, 1 steklenica	„	—20.
Selters-Wasser, 1 steklenica	„	—28.

Naročila se izvršujejo točno proti poštenu povzetju. (291—9)

Boljši od vseh podobnih izdelkov, nájajo te pastilje nič škodljivega v sebi; najuspešnejše se rabijo zoper bolezni v organih spodnjega dela telesa, prehajalno mrzlico, bolezni na koži, v možganih in ženske bolezni; čistijo kri in lahko odpravljajo blato. Ni ga zdravila, ki bi bilo boljše in pri tem popolnem neškodljivo zoper

telesno zapretje,

gotovi vir vseh bolezni. Ker so posladkorjene, uživajo jih radi tudi otroci. Te pille so odlikovane z jako častnim pismom doornega svetnika Pitha.

Jedna skatljica s 15 pilami velja 15 kr. — Zavitek, osem skatljic skupaj, 120 pil, velja samo 1 gld. a. v. (708—2)

Philipp Neustein

Svarjenje! Vsaka skatljica, ki nima firme: Apotheke zum heiligen Leopold in na zadnji strani naše varstvene znamke, je ponarejena, ter svarimo, naj se ne kupuje.

Faziti se mora dobro, da kdo ne dobi slabega, neuplivenega ali celo škodljivega izdelka. Vaakdo naj izrečno zahteva Neusteinovih Elizabetinih pil, te imajo na zavitku ter navodilu za rabo poleg stoječi podpis.

Glavna zaloga na Dunaji: Apotheke „zum heiligen Leopold“ des Ph. Neustein, Stadt, Ecke der Planken- und Spiegelgasse. Za 1 gld. 15 kr. pošljemo franco jeden zavitek.

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.